

Sygn. akt III Ca 1640/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Hadryś

Sędziowie: SO Gabriela Sobczyk (spr.)

SR (del.) Ewa Buczek - Fidyka

Protokolant Wioletta Matysiok

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2015 r. na rozprawie sprawy

z wniosku I. W.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej w K.

o ustanowienie służebności przesyłu

na skutek apelacji wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 8 maja 2014 r., sygn. akt I Ns 1041/13

postanawia:

1. **oddalić apelację;**

2. **zasądzić od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika postępowania 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSR (del.) Ewa Buczek - Fidyka SSO Krystyna Hadryś SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt III Ca 1640/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 8 maja 2014 r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu oddalił wniosek I. W. o ustanowienie służebności przesyłu na rzecz rzecz każdego właściciela linii energetycznej, zlokalizowanej na jej działce za odpowiednim wynagrodzeniem, wskazanym przez wnioskodawczynię jako kwota 90000 zł.

Nadto Sąd Rejonowy zasądził od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika postępowania 257zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na uzasadnienie swego wniosku wnioskodawczynie wskazała, że przez jej nieruchomości przebiega linia energetyczna, należąca do przedsiębiorstwa przesyłowego. Biorąc pod uwagę koszty oraz brak interesu publicznego w likwidacji linii, zasadne jest unormowanie stanu prawnego urządzenia. Uczestnik postępowania nie wyraził woli zawarcia umowy.

Uczestnik postępowania (...) Spółka Akcyjna w K. (poprzednio (...) Spółka Akcyjna poprzednio (...) SA w G.) wniosł o oddalenie wniosku w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podniósł zarzut zasiedzenia służebności gruntowej w swej treści odpowiadającej służebności przesyłu z dniem 1.01.1975r., względnie z dniem 1.01.1985r. Wskazał, że linia wysokiego napięcia została wybudowana w 1958r. i jest to urządzenie trwale i widoczne. Do 2011 posiadanie było spokojne i niezakłócone, a wnioskodawca ani jego poprzednicy nie zgłaszali roszczeń. Przyjmując domniemanie dobrej wiary w momencie objęcia służebności w posiadanie, z dniem 1.01.1975r. nabył ją w drodze zasiedzenia poprzednik prawny Skarb Państwa. Przyjmując złą wiarę nabycie służebności nastąpiło na rzecz SP w dniu 1.01.1985r.

W dniu 1 lipca 2007r. uczestnik zawarł z (...) SA umowę o objęcie akcji i wniesienie wkładu niepieniężnego. Uczestnik nabył w ten sposób zorganizowaną część przedsiębiorstwa, wniesioną przez (...) jako wkład niepieniężny. W ramach zbytej części przedsiębiorstwa została przeniesiona m.in. własność urządzeń służących do przesyłu energii elektrycznej, jak również prawa majątkowe, w tym zasiedziane służebności.

W piśmie procesowym z dnia 9 stycznia 2014 wnioskodawczyni wniosła wniosek o oddalenie zarzutu zasiedzenia. Według niego, doliczanie czasu posiadania przez poprzednika prawnego jest ograniczone z uwagi na zasadę jednolitej własności państwowej, obowiązującej do 1.02.1989r. Dlatego uczestnik mógłby doliczać czas posiadania dopiero po tej dacie.

Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawczyni jest właścicielem nieruchomości, położonej w R., szczegółowo opisanej w księdze wieczystej (...)

Przez nieruchomość przebiega fragment napowietrznej linii elektroenergetycznej wysokiego napięcia relacji R. – K., należącej do uczestnika. Linia ta została wybudowana w 1958r. Następnie była eksploatowana przez Zakład (...) w G.. Początkowo wchodził on w skład Przedsiębiorstwa Państwowego Zakłady (...) w K..

W 1978r. wykonano remont kapitalny linii, co zostało potwierdzone protokołem odbioru.

Od 1985r. ZE G. wszedł do Przedsiębiorstwa Państwowego (...) w K..

W dniu 16 stycznia 1989r. utworzono Przedsiębiorstwo Państwowe Zakład (...) w G., które wyposażono w składniki mienia PP Południowego O. Energetycznego na bazie zakładu Zakład (...) w G..

W dniu 12 lipca 1993 r. nastąpiła komercjalizacja przedsiębiorstwa państwowego, w wyniku czego powstał (...) SA w G..

Przez cały ten czas właściciele nieruchomości w R. nie zgłaszali jakichkolwiek roszczeń w związku z posiadaniem urządzeń przesyłowych.

Ustalił też, że w dniu 1 lipca 2007 r. została zawarta umowa o objęcie akcji i wniesienie wkładu niepieniężnego. Mocą tej umowy, (...) SA w G. wniosł do spółki (...) Spółka Akcyjna w G. zorganizowaną część przedsiębiorstwa w zamian za obejmowane akcje w podwyższonym kapitale zakładowym tej spółki. W ramach zbytej części przedsiębiorstwa przeniesiono m.in. własność urządzeń służących do przesyłu energii elektrycznej, w tym stacji transformatorowych, słupów i linii elektroenergetycznych oraz prawa majątkowe.

Z dniem 20 lutego 2012 spółka (...) Spółka Akcyjna w G. zmieniła firmę na (...) Spółka Akcyjna w G..

W dniu 1.10.2012 nastąpiło przejęcie (...) Spółka Akcyjna w G. przez (...) Spółka Akcyjna w K..

Ponieważ uczestnik odmówił polubownego załatwienia sprawy, w dniu 25.07.2013 wnioskodawczyni wystąpiła z wnioskiem do tutejszego sądu.

Sąd Rejonowy wskazał jako podstawę roszczeń wnioskodawczyni art. 305¹ i 305²kc. Wskazał, że nieruchomość w R. o numerze ewidencyjnym (...) należy do wnioskodawczyni. Wskazał, że nie było też wątpliwości odnośnie

posadowionych na tej działce urządzeń przesyłu energii elektrycznej. Po licznych przekształceniach prawnych wchodzi one w skład przedsiębiorstwa uczestnika (...) Spółka Akcyjna w K..

Odnosząc się do zgłoszonego przez uczestnika (...) Spółka Akcyjna w K. zarzutu zasiedzenia służebności gruntowej w swej treści odpowiadającej służebności przesyłu, powołał się on na przepis art. 292 kc. Ponadto uczestnik zaprezentował bogatą analizę stanu prawnego, związanego ze służebnością przesyłu, obejmującą stanowisko doktryny oraz dorobek orzecznictwa.

Sąd Rejonowy uznał zasadność i skuteczność tego zarzutu.

Wskazał, że z przedłożonych przez uczestnika dokumentów wynika, że linia energetyczna R. - K. wybudowana została w 1958 r. Wszelako jej użytkowanie zostało wykazane przez uczestnika dopiero od roku 1978r. Wtedy odebrano ją do użytku po remoncie kapitalnym. Uczestnik dołączył dokumenty, z których wynika m. in., że w 1961 r. ciągle prowadzono prace projektowe.

Przyjął zatem Sąd Rejonowy, że od 1978r. fragment linii zaczął funkcjonować w obrębie nieruchomości wnioskodawcy. Było to posiadanie spokojne aż do 2011r., kiedy wnioskodawca zwrócił się do przedsiębiorstwa o ustanowienie służebności przesyłu.

Weryfikując zarzut zasiedzenia, Sąd uwzględnił dyspozycję przepisów art. 292 kc oraz art. 172 i 176 kc.

Sąd Rejonowy podzielił stanowisko uczestnika, że napowietrzna linia energetyczna jest urządzeniem trwałym i widocznym. Jest to istniejące, trwałe urządzenie materialne mające postać widocznego przedmiotu będącego rezultatem świadomego i celowego działania człowieka, znajdujące się na cudzej nieruchomości lub na nią wkraczające i umożliwiające lub ułatwiające korzystanie z tej nieruchomości.

W tej sytuacji w ocenie Sądu Rejonowego spełniony został podstawowy warunek, umożliwiający rozpoczęcie biegu zasiedzenia służebności. Zgodnie z powszechnie przyjętym stanowiskiem, datą początkową będzie data odbioru technicznego linii, co nastąpiło w dniu 18.07.1978 r. Od tej pory rozpoczęło się zasiedzenie służebności na rzecz Skarbu Państwa, a to zgodnie z obowiązującą wtenczas zasadą jednolitego funduszu własności państwowej. Przedsiębiorstwo państwowe było bowiem jedynie dzierżycielem określonych składników majątku państwowego. Z dniem 1 lutego 1989r. (nowelizacja kodeksu cywilnego, znosząca zasadę jednolitej własności państwowej, ustawa z 31.01.1989 r. , Dz.U. Nr 3, poz. 1) przedsiębiorstwa państwowe mogły posiadać służebność we własnym imieniu, na swoją rzecz i w konsekwencji nabyć ją przez zasiedzenie.

Sąd Rejonowy wskazał, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że osoba prawna, która przed dniem 1 lutego 1989 r., mając status państwowej osoby prawnej, nie mogła nabyć (także w drodze zasiedzenia) własności nieruchomości ani ograniczonych praw rzeczowych, może do okresu samoistnego posiadania wykonywanego po dniu 1 lutego 1989 r. doliczyć okres posiadania Skarbu Państwa sprzed tej daty. Stanowisko to wyrażone zostało w szczególności właśnie w odniesieniu do przedsiębiorstw energetycznych i innych przedsiębiorstw przesyłowych, które do dnia 1 lutego 1989 r. korzystały ze służebności przesyłu w ramach zarządu mieniem państwowym w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa, a więc w istocie były dzierżycielami w rozumieniu art. 338 k.c., co uniemożliwiało im, podobnie jak art. 128 k.c., nabycie na swoją rzecz własności ani innych praw rzeczowych

Po myśli art. 176§1 kc, doliczenie czasu posiadania poprzednika dopuszczalne jest jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania. Sposoby pochodnego nabycia posiadania regulują przepisy art. 348-351 k.c.

Sąd Rejonowy ustalił, że linia energetyczna w 1989r. przeszła w posiadanie Przedsiębiorstwa Państwowego Zakład (...) w G.. Od 1993 r. należała do (...) SA w G., by od lipca 2007 znaleźć się w masie majątkowej (...) Spółka Akcyjna, tj. poprzednika prawnego uczestnika postępowania.

W ocenie Sądu Rejonowego uczestnik wykazał, za pomocą stosownych dokumentów, przejście posiadania urządzeń elektroenergetycznych od chwili oddania ich do użytku do czasu obecnego. Oznacza to, że w dniu 18.07.1998 r.

upłynęło 20 lat samoistnego posiadania linii energetycznej na nieruchomości wnioskodawcy przez poprzednika prawnego uczestnika. Jest to czas niezbędny dla nabycia służebności w dobrej wierze. Uczestnik powołał się na dobrą wiarę, a w szczególności na domniemanie płynące z art. 7 kc. Zgodnie z art. 234 kpc, domniemanie to wiąże Sąd, o ile nie zostanie obalone. Z przepisów tych wynika zmiana rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 kc). Wnioskodawczyni zatem winna wykazać, że w momencie objęcia służebności w posiadanie uczestnik, bądź jego poprzednicy, pozostawali ze świadomością, że prawo im nie służy. Temu zadaniu jednak w ocenie Sądu Rejonowego nie podołała. Ograniczyła się do zwykłego negowania stanowiska wnioskodawcy. Zresztą, nawet przyjęcie złej wiary przy obliczaniu czasu posiadania niezbędnego do zasiedzenia, skutkowałoby upływem terminu 30 lat w roku 2008.

Powyższy stan sprawy doprowadził w konsekwencji do ustalenia, że w dniu 19.07.1998r. (...) SA w G. nabył w drodze zasiedzenia służebność gruntową odpowiadającą w swej treści służebności przesyłu.

Sąd Rejonowy podzielił pogląd Sądu Najwyższego, że przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu (art. 3051-3054 k.c.) dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu na rzecz przedsiębiorstwa (uchwała SN z 7 października 2008 r., III CZP 89/08). Podkreślił za Sądem Najwyższym, że służebność przesyłu, w przeciwieństwie do służebności gruntowej, nie została powiązana z nieruchomością władnącą. Ma ona na celu umożliwienie przedsiębiorcy właściwego korzystania z urządzeń, których jest właścicielem, a zatem, które wchodzi w skład jego przedsiębiorstwa (art. 551). Ustanowienie służebności przesyłu następuje na rzecz przedsiębiorcy, a jej nabycie w drodze zasiedzenia następuje przez przedsiębiorcę, a nie na rzecz właściciela nieruchomości władnącej lub przez takiego właściciela. Przy instytucji przesyłu kategoria "nieruchomości władnącej" w ogóle nie występuje. Oznaczenie takiej nieruchomości jest więc dla ustanowienia lub nabycia przez zasiedzenie służebności przesyłu niepotrzebne.

Skoro ustalone zostało, że składniki mienia (...) SA w G. przeszły na rzecz uczestnika postępowania, to w ocenie Sądu Rejonowego zasadny pozostaje wniosek, że uczestnik postępowania dysponuje już skutecznym prawem służebności gruntowej, odpowiadającej w swej treści służebności przesyłu. Prawo to zostało nabyte przez zasiedzenie, a zatem nieodpłatnie.

Z tego powodu wniosek podlegał oddaleniu.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł po myśli art. 520§3 kpc, obciążając wnioskodawcę kosztami zastępstwa procesowego (240 zł) i opłaty skarbowej (17 zł), poniesionych przez uczestnika.

Apelację od tego postanowienia wniosła wnioskodawczyni. Zarzuciła mu naruszenie przepisów prawa materialnego a to art. 292kc w zw. z art. 172kc i 176kc poprzez ich błędną wykładnię i nieuzasadnione przyjęcie że uczestnik skutecznie zgłosił zarzut zasiedzenia służebności gruntowej odpowiadającej w swej treści służebności przesyłu oraz naruszenie prawa procesowego a to art. 227 kpc poprzez bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych wnioskodawczyni. Stawiając te zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu wskazał na poglądy orzecznictwa co do ograniczonej możliwości doliczenia czasu posiadania służebności przez poprzednika prawnego z powołaniem się na zasadę jednolitej własności państwowej. Zatem w ocenie skarżącej niedopuszczalne jest zaliczanie posiadania przez przedsiębiorstwo państwowe wykonywanego przed datą 1.2.1989 r. do okresu potrzebnego do nabycia służebności przez zasiedzenie przez następcę prawnego tego przedsiębiorstwa. Było to bowiem dzierżenie, a nie posiadanie. Zatem przedsiębiorstwa przesyłowe mogą liczyć bieg zasiedzenia najwcześniej od 1.02.1989r. wskazała nadto, że uczestnik postępowania nie przedstawił żadnych dokumentów z których wynikałoby, że uzyskał on tytuł cywilnoprawny do korzystania z nieruchomości wnioskodawczyni. Zatem zdaniem skarżącej uczestnik był w złej wierze. W ocenie skarżącej ustalenie braku tytułu cywilnoprawnego do korzystania z nieruchomości przy uwzględnieniu że uczestnik był przedsiębiorstwem korzystającym z profesjonalnej obsługi prawnej jest całkowicie wystarczające do wzruszenia domniemania z art. 7 kc. Zarzuciła ponadto skarżąca nieprawidłowe przyjęcie wykazania przeniesienia posiadania. Ze złożonych dokumentów nie wynika, że dotyczyły one infrastruktury, urządzeń i nieruchomości. Środkiem służącym do wykazania przejścia

posiadania jest decyzja administracyjna potwierdzająca, że z dniem 5 grudnia 1990r. uwłaszczone przedsiębiorstwo państwowe na mieniu pozostającym w jego posiadaniu. Wskazała, że konieczne jest udowodnienie przeniesienia posiadania konkretnych urządzeń. Wywodziła, że wykazanie tytułu właścicielskiego do urządzeń przesyłowych w okresie relewantnym do zasiedzenia jest warunkiem uznania zasiedzenia.

Uczestnik postępowania wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika postępowania kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W zgromadzonym materiale dowodowym oraz w oparciu o stanowiska stron konieczne w ocenie Sądu Okręgowego jest dokonanie modyfikacji ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. W pierwszej kolejności wskazać należy, że uczestnik postępowania składając zarzut zasiedzenia służebności, wskazywał że linia biegnąca przez nieruchomość wnioskodawczyni została zbudowana w 1958r. i od tej pory była nieprzerwanie eksploatowana przez poprzedników prawnych uczestnika postępowania, a obecnie jest eksploatowana przez uczestnika postępowania. Nadto niezależnie od twierdzeń dotyczących zasiedzenia służebności gruntowej o treści służebności przesyłu, podniósł też, że linia elektroenergetyczna, której fragment przebiega przez nieruchomość będącą w użytkowaniu wieczystym wnioskodawcy powiązana jest funkcjonalnie z głównym punktem zasilania dla linii 110kV (...) K. położonym na nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Raciborzu prowadzi księgę wieczystą (...). Z ostrożności procesowej wskazał też jako nieruchomość władnącą nieruchomość, na której mieści się siedziba oddziału uczestnika postępowania, dla której prowadzona jest księga wieczysta (...). Wskazany główny punkt zasilania ułatwia funkcjonowanie przedsiębiorstwa przesyłowego, zwiększając użyteczność należącej do niej nieruchomości władnącej. Na wypadek kwestionowania przez wnioskodawczynię faktu połączenia funkcjonalnego z głównym punktem zasilania sieci (istnienia zależności funkcjonalnej) zwiększenia użyteczności nieruchomości władnącej przedsiębiorstwa przesyłowego na której on się znajduje uczestnik wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu elektroenergetyki na wskazane okoliczności.

Odnosząc się do opisanego stanowiska uczestnika postępowania strona wnioskująca oświadczyła, że nie kwestionuje okoliczności wskazanych przez uczestnika postępowania a dotyczących powołanego w niej wniosku dowodowego z opinii biegłego. Zakwestionowała zaś czas eksploatacji urządzeń na nieruchomości wnioskodawczyni.

Tym samym wnioskodawczyni przyznała(art. 229 kpc) związek funkcjonalny pomiędzy linią przebiegającą przez jej nieruchomość, a nieruchomością, której wieczystym użytkownikiem jest uczestnik postępowania, a to nieruchomością, dla której prowadzona jest księga wieczysta (...) i zwiększenie przez tę linię użyteczności nieruchomości władnącej. O. o treści służebności gruntowej(art. 285§ 1 i 2kc).

Bezsporna przy tym była treść zapisów wskazanej księgi wieczystej(wydruk k. 132- 143).

W oparciu o zeznania wnioskodawczyni ustalić należało, że linia ta znajduje się na jej nieruchomości co najmniej od 1968r., tj. od czasu kiedy wnioskodawczyni wprowadziła się do domu na tej nieruchomości (k. 173). Za nieprawidłowe i nie mające tym samym oparcia w materiale sprawy uznać należało ustalenie Sądu Rejonowego, że linia została posadowiona na tej nieruchomości w 1978r. Niewątpliwie zgromadzone w sprawie dokumenty oraz zeznania wnioskodawczyni pozwalają na przesunięcie tej daty co najmniej do 1968r.

Z przedstawionych przez uczestnika postępowania dokumentów w drodze domniemania faktycznego(art. 231kpc) wywieść można okoliczność wynika, że linia ta była nieprzerwanie eksploatowana, co pewien czas bowiem na linii wykonywano prace dotyczące jej remontu, począwszy od wymiany izolacji w 1976 r., poprzez remont kapitalny w 1978r. i dalszą kontrolę okresową. Ostatnie prace remontowe miały miejsce w 2003r. (k. 81-83). Podnieść należy, że treść tych dokumentów nie była przez wnioskodawczynię kwestionowana, a w ocenie Sądu Okręgowego zasługują one na uznanie ich za wiarygodne.

Z powyższym uzupełnieniem Sąd Rejonowy przyjmuje ustalenia Sądu Rejonowego za własne.

Ustalony stan faktyczny pozwala na uznanie, że do zasiedzenia służebności gruntowej dotyczącej korzystania z nieruchomości wnioskodawczyni niewątpliwie doszło. Nie ma wątpliwości, że linia przebiegająca przez nieruchomość wnioskodawczyni jest funkcjonalnie powiązana z nieruchomościami, których wieczystym użytkownikiem jest uczestnik postępowania, a których właścicielem jest Skarb Państwa.

Przeznaczenie urządzeń posadowionych na nieruchomości wnioskodawczyni do przesyłania energii elektrycznej oraz ich nieprzerwane spełnianie takiej funkcji przez okres od ich powstania jest niewątpliwa.

Taka funkcja tych urządzeń jest ściśle związana z przedmiotem działalności uczestniczki postępowania, a wcześniej jej poprzedników prawnych. Jak wynika ze zgromadzonych dokumentów, ale także z wiedzy powszechnej, również rola przedsiębiorstw elektroenergetycznych, które od powstania linii istniały i działały na tym terenie sprowadzała się między innymi do dystrybucji energii elektrycznej. Zadania te były wykonywane za pomocą urządzeń elektroenergetycznych, w tym linii elektroenergetycznych. Złożone przez uczestnika dokumenty projektowe sporządzane były dla Zakładów (...). Powstały one w 1958 r., co wynika z przedstawionych przez uczestnika dokumentów. W 1985r. w ich miejsce powołano do życia przedsiębiorstwo państwowe (...), zaś w dniu 16 stycznia 1989r. utworzono przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...), powstało ono w wyniku podziału przedsiębiorstwa państwowego (...).

W tym czasie aż do 1.02.1989r. obowiązywała zasada jednolitej własności państwowej (art. 126kc). Tym samym podmiotem, który w tym okresie mógł nabywać prawa w związku z prowadzoną przez to przedsiębiorstwo państwowe działalnością był Skarb Państwa.

W imieniu i na rzecz Skarbu Państwa wymienione przedsiębiorstwa wykonywały wskazane zadania, posługując się między innymi istniejącymi urządzeniami, w tym liniami energetycznymi. Jakkolwiek wprost przedsiębiorstwa te były, tak jak pisze wnioskodawczyni, dzierżycielami tych urządzeń, to jednak właścicielem ich był Skarb Państwa, co w kontekście jednolitej własności nie może ulegać w tym okresie wątpliwości. Tym samym poprzez korzystanie z tych urządzeń Skarb Państwa na nieruchomości wnioskodawczyni zachowywał się bezsprzecznie jak uprawniony z służebności i faktycznie posiadaczem służebności był.

Rację ma skarżąca co do tego, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że był on posiadaczem w złej wierze.

Biorąc pod uwagę obowiązujące w tym czasie brzmienie art. 172§1i 2 kc w zw. z art.292kc, do nabycia służebności gruntowej w drodze zasiedzenia wystarczył w przypadku złej wiary okres 20 lat.

W okresie od 1968r. do 1989 r nie doszło do przeniesienia posiadania służebności przez Skarb Państwa (a to z uwagi na art. 126 kc). Zatem po upływie 20 lat jako posiadacz w złej wierze najpóźniej w 1988r. nabył on służebność gruntową, w odniesieniu do której nieruchomość władnącą stanowiła wskazana przez uczestnika w odpowiedzi na wniosek nieruchomość na której znajduje się Główny Punkt Zasilania dla linii 110kV (...) K., dla której Sąd Rejonowy w Raciborzu prowadzi księgę wieczystą (...).

Uprawnienie Skarbu Państwa do korzystania z nieruchomości wnioskodawczyni związane jest z własnością wskazanej nieruchomości, nabycie przez uczestnika postępowania prawa wieczystego użytkowania tej nieruchomości powoduje, że jako wieczysty użytkownik może on korzystać z prawa służebności związanego z tą nieruchomością.

Tym samym skoro w 1988r. doszło do nabycia przez Skarb Państwa służebności gruntowej na nieruchomości wnioskodawczyni, zatem uczestnik jako obecny wieczysty użytkownik nieruchomości władnącej może korzystać z nieruchomości wnioskodawczyni w granicach uprawnień Skarbu Państwa jako właściciela nieruchomości

władnącej(art.233kc). Tym samym nie jest konieczne dla korzystania z urządzeń przesyłowych znajdujących się na nieruchomości wnioskodawczyni ustanowienie w trybie art. 305¹ kc i 305²§2kc służebności przesyłu.

Dokonane ustalenia w sprawie czynią zbytecznym odnoszenie się do zarzutów apelacji nakierowanych na niezasadne uznanie wykazania przez uczestnika postępowania przejścia posiadania po 1.02.1989r. W tej dacie bowiem służebność gruntowa obciążająca nieruchomość wnioskodawczyni już istniała. Zatem zmiana stanu prawnego nieruchomości władnącej sprowadzająca się do powstania z mocy prawa z dniem 5 grudnia 1990r. użytkowania wieczystego na rzecz poprzednika prawnego uczestnika postępowania spowodowała aktualne uprawnienie uczestnika do korzystania w granicach służebności gruntowej z nieruchomości wnioskodawczyni, w szczególności sprowadzające się do dalszego umiejscowienia na niej urządzeń przesyłowych i dokonywania ich okresowych kontroli i napraw (remontów).

Z tych powodów oddalenie wniosku wnioskodawczyni uznać należało za prawidłowe. Apelacja zatem jako niezasadniona podlegała oddaleniu na podstawie art. 385kpc w zw. z art. 13§2kpc. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 520§3kpc, zasądzając od wnioskodawczyni poniesione przez uczestnika postępowania koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym w wysokości 120zł, stosownie do §12 ust.1 pkt. 1 w zw. z §7 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. z 2013 poz. 490).

SSR(del.) Ewa Buczek-Fidyka SSO Krystyna Hadryś SSO Gabriela Sobczyk